

Liberálne, komunistické a národne – socialistické trendy vo vzťahu k učeniu Cirkvi II.časť

Branislav Michalka

28. marca 2019 ✝ Cirkev Politika

pokračovanie I. časti...

Liberalizmus morálny

Encyklika Jána Pavla II. : Veritatis splendor / 6. augusta 1993

... Niektoré nové myšlienkové smery tak vyzdvihujú slobodu, že sa považuje za niečo absolútne, za zdroj a pôvod dobra. Po týchto cestičkách sa uberajú náuky, ktoré strácajú zmysel pre transcendentno alebo ktoré priamo popierajú Boha. ...

(V 20. storočí sa spoločnosť v rozklade posunula ešte ďalej: kult slobody je už absolutizovaný do takej miery o akej sa liberálom v 19. storočí ani nesnívalo. Človek sa stáva sám sebe doslova bohom. Katolícke učenie o tom, že človek má život, telo, dušu od Boha ako dar, ktorý má spravovať podľa Božích prikázaní sa mení na sekulárne učenie o „vlastníctve“ tela a človeku ako neobmedzenom majiteľovi tela. V rovine analógie môžeme povedať, že feudálny systém vnímania – telo ako Božie léno nám zapožičané – sa mení na liberálny systém vnímania – telo je individuálne a ničím neobmedzené súkromné vlastníctvo.)

Individuálnemu svedomiu sa pripisujú schopnosti, ktoré sú vlastné najvyššiemu výroku mravného súdu, ktorý definuje dobro a zlo a bezpečne ho rozlišuje. ...

... Treba spomenúť aj niektoré neprípustné výklady vedeckého výskumu v oblasti antropológie.

Poukazovaním na veľkú rozmanitosť mravov, zvykov a ustanovizní v ľudskej spoločnosti sa totiž síce nemusia popierať univerzálne ľudské hodnoty, ale môže sa relativisticky chápať morálka. ...

(Vid' dôsledky multikulturalizmu a imigrácie.)

... Sloboda, ktorá chce byť absolútna, považuje ľudské telo za surový prvok, zbavený zmyslu a mravných dobier, kým mu sama nedá zmysel. ...

... Náuka, ktorá oddeľuje mravné konanie od telesných dimenzií, stojí v protiklade s učením Svätého písma a tradície: v zmenenej podobe oživuje staré bludy, ktoré Cirkev vždy odmietala, lebo redukujú ľudskú osobu na akúsi “duchovnú”, čisto formálnu slobodu. ...

... Podľa apoštola Pavla nie sú dedičmi Božieho kráľovstva “smilníci ani modloslužobníci ani cudzoložníci ani chlipníci ani súložníci mužov ani zlodeji ani chamtivci ani opilci ani utŕhači ani lupiči” (1Kor 6,9-10). Toto odsúdenie – ktoré potvrdil Tridentský koncil – ráta za “smrteľné hriechy alebo zakázané praktiky” určité zvyky, ktorých dobrovoľné vykonávanie zbavuje veriacich večného dedičstva. ...

... Človek si všíma, že jeho sloboda akýmsi skrytým spôsobom má sklon opustiť dobro a pravdu a že v skutočnosti častejšie dáva prednosť konečným, obmedzeným a pominuteľným veciam. Ba čo viac, človek zisťuje, že práve chyby a zlé voľby sa stávajú počiatkom skazonosnej vzbury, ktorá ho pobáda odvrhnúť pravdu a dobro, aby seba povýšil na absolútny princíp seba samého: “Budete ako Boh” (Gn 3,5). ...

... Človek je povinný dodržiavať mravnú normu aj v najťažších situáciách, aby zachoval poslušnosť svätému Božiemu prikázaniu a postupoval v súlade so svojou osobnou dôstojnosťou. ...

Socializmus

Encyklika Leva XIII. : Rerum novarum / 15. mája 1891

... Na vyliečenie týchto neporiadkov sa socialisti, rozdúchavajúc v chudobných nenávisť voči bohatým, dožadujú zrušiť vlastníctvo a urobiť zo všetkých jednotlivých majetkov spoločný majetok, ktorý by spravovali obce alebo štát. ...

(Jeden extrém – liberalizmus, t.j. bezuzdný individualizmus nikomu nezodpovedného súkromného vlastníctva, sa snažia riešiť opačným extrémom, socializmom – popretím súkromného vlastníctva.)

... Naozaj nie je ťažké porozumieť, že účelom práce, najbližším cieľom, ktorý si remeselník kladie, je súkromné vlastníctvo. ...

... Najhoršie je, že riešenie, ktoré ponúkajú, je zjavnou nespravodlivosťou, keďže súkromné vlastníctvo je prirodzeným právom. ...

Pápež Lev XIII.

Zdroj: commons.wikimedia.org

... Právo na súkromné vlastníctvo je podľa prirodzeného zákona: človek bol skôr než štát. ...

... Podobne ako občianske spoločenstvo, tak aj rodina je, ako sme povedali, ozajstnou spoločnosťou a riadi sa vlastnou právomocou, totiž otcovskou právomocou. ...

(Veľmi podstatná veta potvrdzujúca patriarchálny a v podstate monarchický charakter rodiny.)

... Štát nemá zasahovať do svätej rodiny. ...

(Katolícke učenie poukazuje na autonómnosť rodiny vo výchove detí, v jej hospodárskej samostatnosti a nezávislosti na štáte.)

... Nech je teda na prvom mieste stanovený tento princíp, že treba prijať vlastnú ľudskú situáciu; je totiž nemožné odstrániť sociálne nerovnosti zo sveta. Pokúšajú sa o to socialisti, to je pravda, avšak každý pokus, ktorý ide proti prirodzenosti vecí, sa ukáže ako márný. Prejavujú sa totiž u ľudí veľké prirodzené rozmanitosti: nie všetci majú to isté nadanie, tú istú šikovnosť, zdravie a sily v rovnakej miere. A z týchto nevyhnutných rozdielov sa nutne rodí aj rozdielnosť v sociálnom postavení. Toto však je na prospech tak jednotlivcom, ako i občianskemu spoločenstvu, pretože spoločenský život potrebuje rôzne schopnosti a rôzne funkcie. A základným podnetom, ktorý vedie ľudí vykonávať tieto funkcie, je nerovnosť stavu. ...

(Rovnostárstvo sa neskôr počas marxistických experimentov ukázalo natol'ko neživotné a proti prirodzenosti, že dnes sa už nikto ani v socialistickom tábore neodvažuje vzniesť podobnú hlúpu požiadavku, avšak v 19. storočí bola viera v podobné utópie medzi socialistami bežná. V modernej dobe sa rovnostárske tendencie preniesli do roviny tzv. gender ideológie vychádzajúcej z neomarxistických podnetov.)

... Kresťanský spôsob života, pokiaľ je a taký naozaj zostáva, už sám prispieva k pozemskej prosperite, ... Okrem toho brzdí dychtivosť po hmotných veciach a smäd po potešeniach, ktoré sú skutočnými bičmi, lebo zbadačujú človeka aj uprostred hojnosti všetkých vecí. Uspokojí sa so striedmym životom a nedostatok nahrádza sporením, a tak uniká pred neresťami, ktoré pohlcujú nielen malé ale i veľké majetky a vrhajú do záhuby aj tie najväčšie bohatstvá. ...

(Ďalšia podstatná pasáž, ktorá vyzýva k uskromneniu sa, čo je v zásadnom rozpore s hedonizmom modernej doby a požiadavkou blahobytného života pre čo najširšie masy. Ten v konečnom dôsledku vedie k zotročeniu tých, síce vzdialených ale nevyhnutných más, ktoré tento blahobyt vytvárajú na vzdialených miestach Ázie a Afriky. To, že títo otroci nie sú dennodenne na očiach, umožňuje tváriť sa liberálnym elitám akoby onen blahobyt bol výsledkom „slobodného systému.“)

Národný socializmus

Encyklika Pia XI. : Mit brennender Sorge / 14. marca 1937

... Veriacim v Boha nie je každý, kto rečnícky používa slovo Boh, ale len ten, kto s tým vznešeným slovom spája pravý a dôstojný pojem Boha. Kto v panteistickej zahmlenosti stotožňuje Boha s vesmírom, kto Boha vo svete zosvetštuje, svet v Bohu zbožštuje, nepatrí k veriacim v Boha. ...

(V skratke vystihnutá situácia jednak v dobovom Nemecku, jednak budúcnosť, ktorá nás pravdepodobne čaká. Panteistický Boh – Vesmír sa hegeliansky inkarnuje do jednej zo svojich podôb – Národa.)

... Kto podľa údajných starogermánskych predkresťanských predstáv stavia pochmúrny neosobný osud na miesto osobného Boha, ten zapiera Božiu múdrosť a prozreteľnosť. ...

(V panteistickom pohanstve, ktorému je vlastná ambivalentnosť pojmov je to v skutočnosti jedno – Osud je Národom a Národ / Rasa – Osudom, ako to už tvrdili klasici národného socializmu.)

... Dávajte pozor, ctihodní bratia, na zlozvyk, ktorý sa stále častejšie vyskytuje v rečiach i v tlači, že sa totiž trojnásobne sväté Božie meno používa ako prázdna etiketa na akékoľvek zobrazenie ľudského hľadania a túžob. ...

(Vidíme aj dnes a aj v súvislosti s kresťanským liberalizmom. Ďalšie varianty môžeme očakávať.)

... Tento Boh dal v suverénnej forme svojich desatoro prikázaní. Desatoro patrí všetkým časom a miestam, krajinám a rasám. ...

... Len povrchné mysle môžu podľahnúť bludu a horliť za národného Boha, za národné náboženstvo, bláznivo sa pokúšať vtesnať Boha, stvoriteľa celého sveta, kráľa a zákonodarcu všetkých národov, pred ktorého veľkosťou sú národy nepatrné ako kvapka vo vedre, do hraníc jedného národa, uväzniť ho do krvného priestoru jedinej rasy. ...

(Klasický popis blúznenie extrémne sebastredného a nekritického nacionalizmu, v ktorom sa národ povyšuje nad Boha, či na Jeho miesto.)

... „Právo je to, čo prospieva národu“. Táto veta môže byť správna, keď sa pri nej predpokladá, že to, čo je mravne nedovolené, nikdy nemôže slúžiť ozajstnému blahobytu národa. ...

(Tendencia do ktorej sa zvrhne krach liberalizmu. Jediným kritériom ľudí bez Boha sa stane to jediné s čím sa dokáže reálne identifikovať – národ a rasa.)

... Keď sa navonok ponechá vyučovanie náboženstva, a navyše ešte vyučovanie kontrolované a spútané nepovolanými osobami, v rámci školy, ktorá v iných predmetoch, ovplyvňujúcich zmýšľanie, programovo a nenávisťne pracuje proti tomu istému náboženstvu, to nikdy nemôže byť dostatočným dôvodom, aby veriaci kresťan mohol dobrovoľne schvaľovať taký protináboženský druh školstva. ...

(Vidíme aj dnes. Niektoré veci budú môcť národní socialisti ponechať po svojich liberálnych predchodcoch. Podobne ako kolchozy na Ukrajine po komunistoch.)

Nuž a po tejto prehliadke novopohanského ideového panteónu zostáva sa nám len rozlúčiť s pozdravom: Dovidenia v katakombách!

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/liberalne-komunisticke-a-narodne-socialisticke-trendy-vo-vztahu-k-uceniu-cirkvi-ii-cast/>